

wannemb poig, peat, kui minna olle uinunu, sagguwõssa pä nink wannemb ollema nink kiki selle ommatsid armun ja ütteussen wallitsema nink koon hoitma; teije peate ühhendetus jäma kui ütstõist armastaja welle nink sõsara, peate eggäitte hädda ajal tõine tõist toetama nink arwitama. Teije kii, minno armsa latse, peate omma wannembat welle armastama nink temma sõnna kuulma; sest minna ussu nink loda, et temma henda teije wasta kui ütš ussutaw welli, heldemelelik arwitaja nink essalik sõbber saap piddama. Kule, Jakob, mul om rõõm nink mele hä sinno ellokäügist nink õnnista sinno; sest sinna armastat nink pelgat Jummalat nink kääit temma tede pääl. Sinna ollet omme wannambille iks armo nink sõnakuulmist näütnu, ollet ussutaw nink heldemelelinne abbikaas nink essa nink mõistlik, hoiesik tallo-perremees; koggodus om nüüd jo kümme ajastaiga sinno kätte kohto-ammetit ussenu nink minna olle rõmoga sinno õigussettegemit tähhele pandnu nink sinno puudmist, litotuid arwitada. Latse kulwa essa Abrami sõnnu waiklikkust nink aupakja kombega; ent Jakobi silmist josiwa pissara põski möda alla; temma naine, kel waikenne ajastajalinne poig Abram kää pool olli, sais waiklikkust ifken omma mehhe olla nõal; temma kolm poiga nink kaks tüttart olliwa essa nink emma ümbre kokotüknu nink neid ümbre-wõtnu. Sis üttel Jo-

sep, se tõine poig: ja, essa Abram! meije tahame omma welle Jakobit kui omma pääd nink wannembat armun nink sõnakuulmissen auwustada, kui Jummal sinno meije seast om ärra-wõtnu nink temma peap meije sean sinno assemele astma. Ent Jakob lammes essa ette põlwise mahha nink üttel: õnnista minno, essa Abram, et mulle jõudo nink kindmat meelt saas, omma elloaig Jummalat kääske nink sinno oppusse perra tetta. Ent Abram pand omma kää omma poja Jakobi pä päle nink üttel: Jõsand õnnistago sinno nink olgo sulle armotik!

Päle se käänd henda Abram omme laste pole nink üttel: kuis jõwwa minna Jummalat kää tennata nink kitta kige se heldusse nink hallestusse eest, mes temma mulle om näütnu; temma om minnule hä terwusse man kõrge wannausse igga nätta andnu; Temma om minno omman peljun nink armun piddanu, om minno hoost nink käätoõd õnnistanu nink minno wannausse wimatse päiwini minno laste nink laste-latsi armastussega õtse kui ümbrepiirnu; temma annap mulle sedda õnne, se lotussega koodo minna, et minno latse armun, ütteussen nink Jummalat-peljun sawa ellama nink säratselle ello-käügile ka minno laste-latsi sawa kääwatama. Armsa, armsa latse, ärge heljuge ussutawussen mitte, enge jäge sesissen kindmas! Ärge laske henda mitte hukkutada, kui ne pettetu nink ärrasõggendetu, ke omme